



Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Isidoro Diacono. 272.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

mas res præstat, vnam, quod pauperes ad negotium aliis faceffendū minimè acuit: alterum, quod eos, qui iniquè iudicant, ac diuitibus & copiosis hominibus victoriæ calculum porrigunt, maximoperè terret. Nam si iis, qui cum truculentia, & admonitionem ægrè admittēte paupertatis bellua colluctantur, cūm obsecrationis loco alii litem intendunt, minimè gratificari atque indulgere oportet, multo profectò minus iis qui præ luxuria & deliciis contumeliam egentibus inferunt.

Isidoro Diacono. 272.

Apostoli, vt pote Sapientiæ discipuli, ac Veritatis amantes, Saluatorem defixos in cæcum oculos habentem, ac propemodum eos ad interrogandum prouocantem conspicientes, duo peruulgata dogmata, & de quibus magnæ apud homines quæstiones excitantur, ipsi proponunt. Quoniam enim Græci animam peccasse, ac propterea luendam in pœnarum causa in corpus demissam esse tradiderunt, ac rursūm Iudæi maiorum peccata ad nepotes transire existimabant, quod videlicet scriptum sit, Peccata patrum in filios vsque ad tertiam & quartam generationem, idcirco ad eum, vt omnia, priusquàm oriatur, nocentem, hæc verba habuerunt: Quis peccauit? hic (vt Gentiles aiunt) an parentes eius (vt Iudæi astruunt) vt cæcus nasceretur? Veritas autè non obliquum & sinuosum, nec ænigmatum inuolucris plenum responsum dedit, verūm rectum ac quauis perspicuitate dilucidius & splendidius. Vtrumque enim his verbis euertit: Neque hic peccauit (quoniam enim pacto, priusquàm in ortum prodiisset?) nec parentes eius: in hoc videlicet, vt cæcus nasceretur. Ad interrogationem enim respondit. Verisimile namque est eos peccasse, imò planè peccauerūt: at non propterea ipsi calamitatis causam præbuerunt. Quid igitur affertur, quamobrem cæcus natus sit? Nimirum vt manifestentur ope-

μερον. δύο γὰρ χειροβοὶ τοῦ μέγιστου ἐν ἡμῶν, τὸ μὴ τῆς πένητας εἰς φιλοκαταγμοσύνην ἀλείψαι. ἕτερον δὲ, τὸ τῆς ἀδικίας κρίνοιντας καὶ τοῖς πλοῦσι τοὺς τῆς νίκης ὀρέγοντας ψῆφον, ἐκ πολλῆ τῆ ἀειόντος φοβήσασθαι. εἰ γὰρ τοῖς πλοῦσι τῶ ἀπθάρσῳ καὶ δυσσεβείῳ τῆς πίστεως θιέσθαι, ὅταν ἀπὸ τῆ παρακαλεῖν ἐγγελάσιν, ἢ χεῖρ χαρίζεσθαι, πολλῶ μᾶλλον τοῖς ἕσθαι πολλῆς χλιδῆς εἰς τῆς πένητας ἐξυβελέσθαι.

Isidorus Pelusiota. 272.

Οἱ ἄποστολοι, ἅτε σοφίας φοιτηταί, καὶ ἀληθείας ὄντες ἐρασταί, ἀπειῶς ὁρώμενοι τὸν σωτήρα προσέχοντα τῶ πρῶτῳ, καὶ μόνον ἐχέοντες ἐρώτησιν αὐτοῦς ἐκκαλέσμενον, δύο θρυλλέμενα δόγματα, καὶ παρὰ ἀνθρώποις ζητούμενα αὐτῶ προσφέρουσιν. ἔπειδὴ γὰρ Ἕλληνας ἡμῶν παῖδες ἔφασαν ἐσφάλασθαι τὴν ψυχὴν, καὶ ἀπὸ τῆς εἰς σῶμα καταπεπεμφθῆαι κολαθησομένην. ἰσθαῖοι δ' ἠρωῦντο τὰ τῆς προσχόντων παίσματα εἰς τοὺς ἐξ ἡμετέρας ἀγαθῶν. ἀπὸ τῆς γὰρ γένεσθαι, ἀμαρτίας πατέρων ὅτι περὶ εὐσ τριτῆς καὶ τετάρτης γενεᾶς, ἔφασαν αὐτῶ, ἅπε πάντα εἶδόντες τὴν γενέσθαι αὐτῶ. τίς ἡμαρτεν ἔπος, ὡς φασιν Ἕλληνες, ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ὡς φασιν ἰσθαῖοι, ἵνα τυφλὸς γεννηθῆ; ἢ δ' ἀλήθεια, οὐ λόξην, οὐδὲ πλαγίαν, οὐδ' ἀνίγματος μεσθῆναι πλὴν ἀπεκρίσθαι πεποιήται. ἀλλ' ὀρθῶν καὶ σαφηνείας ἀπάσης λαμβανόμενα. ἀμφοτέρω γὰρ ἀπέπεσε, φησὶ σασα, οὐτε ἔπος ἡμαρτε. πῶς γὰρ πρὸς τοῦ γενέσθαι; ἔπε οἱ γονεῖς αὐτῶ, δηλοῦν, ἵνα τυφλὸς γεννηθῆ. πῶς γὰρ πλὴν ἐρώτησιν ἀπεκρίνατο. εἰκὸς ἡμῶν γὰρ αὐτοῦς ἡμαρτήσασθαι, μᾶλλον δὲ ἡμαρτήσασθαι ἡμῶν, ἢ μὴ τούτω αἱποὶ τῆς συμφορᾶς εἰσὶ. τίτος οὐκ ἔ-

κεν τυφλὸς ἐγενήθη· ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ θεοῦ ἐν αὐτῷ, ὅτι περὶ σωτηρίας ἡμῶν ἡ φύσις, ἵνα ἀνακηρυχθῇ ὁ τεχνίτης.

ra Dei in illo. Hoc est, claudicare permiffa est natura, vt artificis gloria prædicetur.

Ὁ ρελίφ γε μιμητικῶ. σογ.

Ophelio Grammatico. 273.

Ὅτι μὲν πολλὰ ἄδηλά ἐστὶν ἡμῖν, καὶ λογισμῶ ὅτι εὐθιγέτα ἀνθρωπίνῳ. ἄλλοι ὅτι δὲ σκέψαι ἡμᾶς ἀμφεῦγει, καὶ τούτο χρῆσιμῶς, τὰ μὴ σωτελοῦντα ἡμῖν εἰς σωτηρίαν, καὶ τὸ δῆλον, σκοπήσασθαι οὐκ ἔστιν ἡμῖν λυσιτελεῖν εἰς μακαριότητα, τί δ' ἔσται. καὶ οὐτως ἑσσανίστομεν τὰ λεγόμενα. τὸ λέγειν ἢ σφαιρῶν εἶναι τὸ οὐρανὸν, ἢ ἡμισφαίριον, καὶ τὸ πολυπραγματεῖν, ἢ κίλιον τὸν ἀκύτατον δρόμον, σελήνης δὲ μειώσεως καὶ αὐξήσεως, καὶ τῆς ἀστρων τῶν θεῶν, καὶ τὸ ζητεῖν περὶ γῆς, ἢ κύλιον δρόμον, ἢ λιανοειδῆ, ἢ κέρον τῶν πάντων, καὶ τὸ τὰ σκέψαι ἢ ταύτης ἀμφεῦματα εἶδέναι, τί συμβάλλεται εἰς ἀρίστην πολιτείαν, ἐγὼ μὲν ἔσσωρα, εἰ δὲ τις λέγειν ἔχει, λέγει μὲν ἴσως, ἔπεισθ' ἔσται. τὸ δὲ διχασμένην καὶ ἀδρίαν καὶ φρόνησιν καὶ σωφροσύνην, καὶ εἰς τῶν συζυγῶν εἶδέναι τε καὶ ὁράττειν, τῶν εἰς πῶ κορυφαγοπάττω μακαριότητα ἀναπέμπει τῆς ὀπίστημονας, καὶ οὐκ ἔστι μὲν μὲν ἡμῖν λυσιτελοῦσαν ἀπέχεσθαι, τῶν δὲ λυσιτελοῦσαν ἀπέχεσθαι.

Quod multa nobis obscura sint, atque humano ingenio vix peruestigari queant, perspicuum est. Quod autem ea demum, & quidem vtiliter captum nostrum effugiāt, quæ nobis ad salutem haudquaquam conducunt, id quoque liquet. Consideremus itaque quid nobis ad beatitudinem adiumento sit, quid secus: atque ita, quæ dicuntur, exploremus. Cælum aut sphaeræ, aut dimidiæ sphaeræ speciem imitari affirmare, atque item celerrimum Solis cursum, ac Lunæ incrementa & decremēta, siderumque sitū curiosè indagare, ac præterea de terra quærere, cylindri an conis speciem teneat, mundique centrum sit, ac denique & Solis & Lunæ interualla cognita & explorata habere, quid ad benè beatèque viuendum vtilitatis afferat, equidem nō video. Quod si quis id dicere possit, dicet quidem fortasse: verum minime persuadebit. At verò iustitiam & fortitudinem, ac prudentiam & temperantiam, & si quid his affine est, scire atque exequi, hoc verò eos, qui id callent, ad beatitudinis arcem euehit. Quocirca faciendum est, vt ab his, ex quibus nihil commodi nobis oritur abstinenceamus, ea autem ex quibus emolumentum percipitur, amplectamur.

Γότφω. σοδ.

Gotto. 274.

Ἡ πολυγαμία τοῖν δυεῖν πατριάρχων· ὁ γὰρ Ἰσαὰκ μὲν ὁμίλησε γυναῖκα. ὅτι ὑπὸ βαθυμίας ἢ φιλοπαθείας ἐγένετο, ἀλλ' ἔτι τῆς πραγμάτων ἐπιλάσσει, ὡς ἀπὸς εἶποι, ἀνάγκης. διὸ καὶ συμπενοῦσθαι θέα γὰρ τῆ γενομένη ἀκοσμιότητος, ὅπως ἐγένετο· ὁ μὲν γὰρ Ἀβραάμ εἰ μὴ παρεκλήθη ὑπὸ τῆς γυναῖκος τῆς καὶ Ζηλοτυπιῶν ὀφειλῆσης πλησιάζει τῆ παμδίσει, ὅτι ἀν ἐπλησίασει, ἔτι γὰρ ἡδυνάσθαι, καὶ δ' εἰ-

Quod duo Patriarchæ plures vxores habuerint (nam Isaac cum vna duntaxat vxore consuetudinem habuit) non à segnitie, aut libidinis studio profectum est, verum à rerum necessitate, vt quispiam dixerit, cōtextum & expressum. Perspice enim, Scripturæ vestigiis hærens, quemadmodū id contigerit. Abrahā quippe, nisi ab vxore sua, quæ etiam zelotypia teneri debebat, rogatus fuisset, vt ad ancillam accederet,

N ij